

Arrest

**nr. 53 612 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 28 september 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX, loco advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 oktober 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd verzoeker op 28 september 2010 betekend.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“Reden:

De aangehaalde medische aandoeningen kunnen niet worden weerhouden om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De ambtenaar-geneesheer concludeert echter in haar verslag (zie gesloten omslag in bijlage) dat hoewel betrokkene medische toestand beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

De ambtenaar-geneesheer stelt verder dat betrokkene kan reizen aangezien er geen sprake is van onvoldoende zelfredzaamheid noch van een actuele instabiele medische toestand. Evenmin is mantelzorg vereist.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië. Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier van DVZ blijkt dat de zorgen die betrokkene nodig heeft gratis zijn op voorschrift van de huisarts. Hoewel Armenië geen systeem van sociale zekerheid kent, zijn zorgen gratis voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen en voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Dat de zorgen die betrokkene nodig heeft opgenomen zijn op deze lijst. Dat bovendien patiënten met specifieke aandoeningen zoals betrokkene medische zorgen kunnen genieten van gespecialiseerde artsen in lokale poliklinieken of in medische centra. Dat de gespecialiseerde opvolging is mogelijk in Erevan, vanwaar betrokkene afkomstig is.

Bijgevolg zijn de medische zorgen die betrokkene behoeft zowel beschikbaar als toegankelijk in Armenië.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)”

1.3. Op 28 september 2010 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad verklaart het beroep onontvankelijk voor zover het ingediend wordt tegen de tweede bestreden beslissing die er toe strekt de illegale verblijfsstatus van verzoeker vast te stellen, aangezien verzoeker nalaat hiertegen een middel te ontwikkelen.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, opgeworpen door de verwerende partij om een andere reden, dient dan ook niet te worden beantwoord.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker een schending op *“van de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De Commissaris Generaal heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)”

“Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)”

De raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St., REESKENS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsle geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. geschillen van bestuur, 43).

Verzoeker is onwel. Dat wordt zelfs niet betwist.

Wel is het zo dat de medische zorgen in Armenië niet toegankelijk zijn voor diegenen die niet de financiële middelen hebben. (zie verslag bijlage).

De bestreden beslissing komt aldus tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook het gedrag van de Commissaris Generaal onbehoorlijk.”

3.2. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De Raad wijst er in eerste instantie op dat de eerste bestreden beslissing niet getroffen werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift maar door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Verzoeker kan dan ook niet dienstig stellen dat *“het gedrag van de Commissaris Generaal onbehoorlijk (is).”*

3.4. Waar verzoeker bondig poneert *“Wel is het zo dat de medische zorgen in Armenië niet toegankelijk zijn voor diegenen die niet de financiële middelen hebben”* en hierbij verwijst naar het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 10 september 2010 dient te Raad op te merken dat dit niet kan gelezen worden in het betrokken verslag. De Raad leest hierin wel *“Dat psychische zorgen gratis zijn op voorschrift van de huisarts. Dat er in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen en voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Dat psychische aandoeningen opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen.”* Het voormelde kan ook gelezen worden in de eerste bestreden beslissing die steunt op het voormeld verslag van de ambtenaar-geneesheer van 10 september 2010. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de eerste bestreden beslissing blijk geeft van een onbehoorlijke feitenvinding.

3.5. Waar verzoeker aanvoert dat hij de gelegenheid had moeten krijgen om zijn persoonlijke situatie toe te lichten, doelt hij op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; Zie ook I. OPDEBEEK, "De Hoorplicht", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Het komt de vreemdeling die een aanvraag indient op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, toe te lichten. Verzoeker toont ook niet aan welke persoonlijke situatie hij bij zijn horen had meegedeeld die aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van zijn aanvraag, zodat de ganse zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA